

de buurt van Eysden die naar Belgisch gebied overstaken en daar onder verdenking, Duitse militairen in Nederlands uniform te zijn, ontwapend werden.¹ Het verzet in het grootste deel van Zuid-Limburg zakte zeer snel ineen – zo snel dat de daarvoor aangewezen militairen er niet toe kwamen, het stikstofbindingsbedrijf van de Staatsmijnen te Lutterade (dat de Duitsers bij de productie van explosieven zouden kunnen inschakelen) op te blazen.²

's Morgens even na zes uur, ruim twee uur na het binnenrukken der Duitsers, was overste Govers bijna de helft van de onder hem ressorterende troepen kwijt. Zijn hoofdtaak kon hij evenwel volbrengen: de aanslagen van de *Abwehr* op de bruggen bij Maastricht waren, zoals wij in ons vorig deel beschreven, verijdeld en tussen zes uur en half zeven werden de St. Servaesbrug en de Wilhelminabrug alsmede de spoorbrug alle tot springen gebracht. Bij het Julianakanaal hadden de groepen van de *Abwehr* door hun vermomming en hun verraderlijk optreden (op verscheidene plaatsen werden Nederlandse militairen onverhoeds neergeschoten) meer succes: de bruggen bij Stein, Urmond en Berg vielen in Duitse handen, die bij Obbicht werd daarentegen bijna vier uur lang door een klein groepje Nederlanders moedig verdedigd; zo ook de sluis bij Born. Iets verder noordelijk veroverde de *Abwehr* de brug over het kanaal bij Roosteren; zich dekkend achter een Nederlandse sergeant en een korporaal rukte een Duitse patrouille meteen naar de belangrijke Maasbrug bij Maaseyck op, ten westen van Roosteren. Daar vluchtte de Nederlandse vernielingsploeg, de Belgen konden nog maar net het Belgische deel van de brug opblazen.³ In de middag kwam even ten zuiden van Maaseyck een Duitse oorlogsbrug gereed.⁴

Het gedwongen oponthoud bij Maastricht was voor de Duitsers een niet geringe tegenslag. Wel zaten hun luchtlandingstroepen boven op het fort Eben Emael, wel hadden hun parachutisten twee van de drie bruggen over het Albertkanaal veroverd, maar al deze detachementen drongen via hun radioverbindingen op onmiddellijke hulp aan. Hoe lang zou het duren voor de Duitsers Maastricht konden passeren?

Overste Govers beoordeelde de situatie verkeerd. Op grond van de schaarse inlichtingen die hem bereikt hadden, meende hij dat de Duitsers *alle* bruggen over het Albertkanaal al vast in handen hadden: wat had voortgezet verzet in Maastricht dan voor zin? Misschien zouden de Duitsers de stad waar de bevolking in nerveus afwachten in de huizen zat, met artillerie beschieten of uit de lucht bombarderen – om 8 uur 9 zond hij via de rege-

¹ A.v., p. 34. ² B. J. M. Bekman: 'De Nederlandse mijnindustrie gedurende de oorlog', *Limburg 1940-1945* (1949), p. 97. ³ Kamerling: *Zuid-Limburg*, p. 66.

⁴ Nierstrasz: *Algemeen Overzicht*, p. 253.